

nemførelse. Jeg beundrer ham, fordi man her har et godt Eksempel paa, hvad man kan naa, naar man bliver ved, naar man tidlig og silde trods Modstand fra den ene og den anden Side bliver ved. En Dag stod han ved Maalet og fik sit Jernbaneraad, ja, det blev endog saadan til Slut — jeg skal nemlig gøre opmærksom paa, at i den Form, hvori Landstinget havde vedtaget Oprettelsen af et Jernbaneraad, var der ikke givet det saa overvættede stor Beføjelse —, at der ned i hans Turban dalede nye Indrømmelser, idet Jernbaneraadet nu ogsaa skal udtale sig om Oprettelsen af Sektioner. Ja, til Slut, tør jeg nok røbe, blev der en saadan Begejstring for dette Jernbaneraad, at den ærede Forslagsstiller til sidst maatte sige: Nej, hold nu op, nu kan det næsten blive for meget. Han kunde nemlig meget vel se, at hvis man gik videre, var der Fare for Overernæring, og det er jo ogsaa galt. Saaledes som Jernbaneraadet nu foreslaas sammensat — og forhaabentlig er det ogsaa vedtaget i den Skikkelse i det andet høje Ting —, tror jeg, at det kan blive særdeles godt, men Betingelsen herfor er, at de Parter, der skal have med det at gøre, forstaar at bruge det, at Jernbaneraadet selv vil forstaa sin Begrænsning. Skulde jeg sige, hvorledes jeg kunde ønske, at Jernbaneraadet skulde komme til at virke, skulde det være som den kære gode Huslæge i en Familie, der ved, at der er en saadan god Mand, de kan sende Bud til og raadsørge, og at hans Svar paa deres Spørgsmaal kan de stole paa, en Mand, der i det hele taget interesserer sig for Patienten, men som dog ikke trænger sig paa. Han ved, at han er velset, naar han kommer, men Familien er alligevel glad over ikke at se ham, da dette tyder paa, at man har det godt. Saaledes vil jeg haabe, at Forholdet vil blive mellem Generaldirektøren paa Statsbanernes Vegne, Ministeriet og Jernbaneraadet. Bliver det ikke saaledes, vil det ikke virke godt.

Til Slut er der et Ændringsforslag til § 22, ifølge hvilket Terminen for Gennemførelsen af disse Foranstaltninger udsættes til 1. Oktober.

Jeg skal da tillade mig at anbefale ærede Medlemmer at stemme for denne Indstilling, Jeg gør det, fordi jeg er overbevist om, at naar vi vedtager denne Indstilling, skaber vi Mulighed for en god og tilfredsstillende Udvikling og Administration af Statsbanerne. Det er jo et Spørgsmaal, der her i Rigsdagen har været Genstand for Omtale. Det er et ganske over-

ordentlig vanskeligt Spørgsmaal, og det er saa saare faa af os givet at trænge ind i det og endnu færre i Virkeligheden at forstaa det helt igennem. Men enten man har med den ene store Administration at gøre eller med den anden, er der dog visse fælles Regler, som man ikke kommer uden om, Regler, der gælder, hvad enten der er Tale om Jernbanedrift eller om store industrielle Virksomheder, Regler, der maa være fælles, naar der er Tale om Foretagender, der kan komme ind under det, man kan kalde en forretningsmæssig Ledelse. Det er rigtigt, at Statsbanernes Administration har samfundsmæssige Hensyn at tage, men de har ogsaa og bør have forretningsmæssige Hensyn, og det, vi efter min Mening her har kunnet gøre for, at dette kan ske Fyldest i Fremtiden, er det, at vi har kunnet skabe Rammerne og Mulighederne for, at det kan ske. Vi har fjernet den Anstødssten for en god og let Administration, som den kollegiale Generaldirektion har vist sig at være, vi har hjulpet paa Forretningsgangen ved at tage Forretninger bort fra Departementet for offentlige Arbejder og lægge dem ud til selve Statsbanerne og derved stillet Generaldirektøren direkte under Ministeren. Vi har ved den foreslaaede Inddeling ogsaa skabt Plads for en god og fornuftig Administration. Det, der er tilsigtet med Lovforslaget, er sagt i selve Lovforslagets § 4, idet det der er udtalt, at det, der bør tages Sigte paa, er en Decentralisation af Statsbanernes Styrelse. Det var ogsaa Hensigten i 1903, da vi lavede en Organisationslov, men Decentralisationen kom ikke i Stand. Der vilde i Virkeligheden ikke have været noget i Vejen for, at man i langt højere Grad, end Tilfældet har været, havde forsøgt at decentralisere. Det er ikke faldet i Statsbanernes Smag at gøre det, og man er derfor gaaet frem paa anden Maade. Men nu ønskes det sagt, at det, der er tilvejebragt Enighed om, og at det Ønske, alle nærer, er, at vi kommer ind paa en Decentralisation og saa meget som muligt undgaar Omsvøb, saa at vi sætter Befolkningen i Stand til lettere end hidtil, naar de henvender sig til Jernbaneadministrationen, at finde det Sted, hvor Afgørelsen ligger. Dette betyder igen, at vi i saa høj Grad som muligt ønsker at føre Afgørelserne nedefter og dermed ogsaa Ansvaret for de trufne Afgørelser. Jeg tror, at dette for Jernbanepersonalet selv vil betyde meget, og at det vil skabe Tilfredshed, at der nu bliver givet dem Lejlighed til at handle, og ikke alene Lej-